

Cartes

Residència Vidreres

de gent gran

Familiars Catalina Jubero.

Volem adreçar-nos a tot el personal de la Residència Vidreres per expressar-los tot el nostre agraïment pel tracte donat a l'àvia Catalina durant tot el temps que hi ha estat convivint.

Expressem agraïment tant a totes les cuidadores, gerència, direcció; com a infermeria, cuina, animació, etc. Tots molt amables amb una gran paciència i entrega per la seva feina i per altra banda una tasca feixuga i de molta responsabilitat. Entre tots han fet que l'estada de l'àvia Catalina hagi estat de molt bon portar i que hagi rebut un gran tracte familiar.

Gràcies de tot cor, ànims i continueu endavant.

Perdent paraules?

JOSEP LLUÍS FELIPE I CUYÀS. BESCANÓ.

Se'm fa curiós veure com una ràdio fa propaganda sovint d'«El català correcte, passa'l» i, tot seguit, els seus locutors parlin amb un català ben castellanitzat. Deu ser que la propaganda d'«El català correcte» només va per als oients i no pas per als treballadors de la mateixa emissora?

Aquesta campanya a favor del català, però, penso que és molt encertada i que ens alerta de paraules que, normalment, diem malament, moltes vegades sense saber-ho: «la tempesta» i no pas «la tormenta», «m'han traït» i no pas «m'han traïcionat», «me'n penedeixo» i no pas «me n'arrepenteixo», «rodet de fotos» i no pas «carret de fotos», «sentir olor de gas» i no pas «sentir olor a gas», «tendal» en lloc de «toldo», «travessa» en lloc de «quiniela» o «sala d'operacions» en lloc de «quiròfan», aquest últim molt usat últimament als mitjans de comunicació, «cigaló» en lloc de «carajillo», en lloc de dir vaig a escriure un «post» al bloc, haurem de dir vaig a escriure un «apunt» al bloc, «pròxim» en comptes de «proper»... entre molts d'altres.

Realment estic a favor d'aquesta campanya, que ens fa veure que el català no és una simple traducció del castellà. I és que qui estima la llengua l'ha de fer servir, però l'ha de fer servir bé.

M'agradaria proposar als diaris una secció diària on hi hagués dos o tres barbarismes cada dia. Tenint en compte la gran quantitat de gent que llegeixen els rotatius, de ben segur que molts lectors millorarien, sense gairebé adonar-se'n, el seu català.

Vull acabar citant una frase del llibre de David Pagès i Cassú, 500 raons per parlar català: «Un poble només pot existir si no perd les seves paraules».

Un gironí al Sàhara

Nil Jaile Casademont. girona.

El passat diumenge dia 3 del mes en curs va començar a Dar Kaoua (al sud-est del Marroc) la XXVI edició de la Marathon des Sables (<http://www.darbaroud.com>), de 254 km, que dura sis dies i equival a sis maratons regulars, amb la peculiaritat que aques ta es recorre enterament en el desert i és considerada la més dura del món.

Dedico aquestes ratlles al meu germà Joel que, mentre les escric, està corrent la tercera etapa d'aquest increïble repte físic, mental i personal al qual s'ha compromès i en què participen gairebé unes mil persones (les quals han de dur a sobre, durant tota la cursa, el menjar i els objectes personals i de supervivència). A més a més, s'ho ha pagat tot ell de la seva pròpia butxaca, cosa que augmenta més el seu mèrit.

Aquestes competicions esportives no estan exemptes tampoc de la realitat política, especialment en moments com els que s'estan vivint al món àrab; com demostra la Libyan Challenge, una ultramarató similar que ja fa dos edicions que s'anul·la per raons d'aquesta mena i també és relativament recent el segrest dels tres cooperants catalans a Mauritània. No podem obviar que les revoltes àrabs han estat i són generalitzades; encara que sigui Líbia –i de tant en tant altres nacions àrabs allunyades– les que ocupin bona part dels informatius. Al Marroc,

molta gent també ha protestat i ha estat reprimida per exigir uns canvis polítics, econòmics i socials que sembla que obtindran mitjançant reformes constitucionals.

Mentre tots aquests canvis internacionals i històrics succeeixen, un gironí, un amic i gran esportista que està fent molt bones marques, el meu germà Joel, corre per les dunes de l'incabable desert del Sàhara. Molts ànims i endavant!

Cent dies de confiança

JOSEP SERRA QUINTANA. girona.

Ara que es compleixen els cent dies del nou Govern de la Generalitat i els partits de l'oposició segueixen sense entendre el missatge de les urnes, no puc sinó expressar el meu suport i la meva confiança als que tenen la difícil missió d'ajudar-nos a sortir de la crisi i fer avançar el país.

No tinc cap dubte que els que podem fer més som els ciutadans i els qui menys faran són els ara opositors que ens van endeutar sense criteri, els que ens van tombar l'Estaut i els que es van aprofitar sent còmplices de tant desvari. A tots ells els queda encara vergonya i veu per criticar les retallades necessaris per evitar la ruïna total. Confiem a sortir de la situació malgrat ells. La història els posarà al seu lloc i no mereixen seguir escrivint-la.

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/04/07/cartes/478054.html>